

Θὰ ἡγάπων μόνη! . . . Ἡμην πεπεισμένη . . . Φεῦ! εἶμαι πάντοτε πεπεισμένη . . . καὶ ἀντὶ νὰ καταφρονήσω τὴν φοβερὰν ταύτην λύπην, ἀφιέρωσα τὴν ζωὴν μου εἰς τὴν ἐρημίαν, τὴν ἐγκατάλειψιν, τοὺς πόθους, . . . προτιμήσασιν νὰ συντρίψω διὰ τῆς χειρὸς μου αὐτῆς τὴν καρδίαν μου . . . ἢ νὰ αἰσθανθῶ αὐτὴν ποτε συντριβομένην ὑπὸ τῆς εἰδικῆς σου . . . Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐγκλημά μου, . . . καὶ ὅσον καὶ ἂν σὲ τυραννῆ, σ' ἐρωτῶ μετ' ἐμπιστοσύνης, Ραοῦλ, εἶναι ἀνάξιον τῆς συγγνώμης σου; . . . μὲ καθιστᾷ ἀνάξιαν τῆς ὑπολήψεώς σου;

Ὁ δὲ Ραοῦλ πρὸς στιγμὴν μὲν οὐδὲν ἀπήντησε προσηλωμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς μετὰ κρυφίου θαυμασμοῦ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἐμπεπνευσμένης νέας, ἥτις εἰς τὸ μυστηριώδες λυκόφως τοῦ ἀδύτου ἔλαμπεν ὑπερφυῶς σχεδόν. — Ἐπειτα ὡς ὁμιλῶν καθ' ἑαυτὸν

— Ταλαίπωρος νέα! εἶπε.

Καὶ ὑψώσας τὴν φωνήν

— Ναί, Σιδύλλα, προσέθετο, σὲ συγχωρῶ, . . . σ' εὐχαριστῶ μάλιστα, . . . ἂν καὶ μὲ ἀπελπίζεις; ἀλλὰ μὲ ὁμιλεῖς μ' ἐμπιστοσύνην, μὲ ἀγαθότητα, μὲ μεταχειρίζεσαι ὡς φίλον, . . . σ' εὐχαριστῶ! — Καὶ διὰ τί νὰ μὴ εἶμεθα φίλοι; Δὲν εἶμπορῶ νὰ ἔχω αὐτὴν τὴν παρηγορίαν, εἶπε, ἔστω καὶ μόνον κατὰ τὴν διατριβὴν μου ἐνταῦθα; ὦ! μὴ φοβεῖσαι τίποτε! . . . σὲ γνωρίζω καλὰ πλέον, . . . καὶ δὲν θὰ δοκιμάσω κἂν νὰ σὲ πείσω . . . ἀλλὰ, ἐν ἐλλείψει δεσμοῦ στενοτέρου, ἡ συμπάθεια ἥτις μᾶς ἐνώνει δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχη γλυκύτητά τινα, . . . καὶ δὲν εἶμεθα ἀμφοτέροι ἀξιοὶ τοιαύτης φιλίας;

Ἄλλ' ἡ Σιδύλλα ἔσεισεν ἀσθενῶς τὴν κεφαλὴν μετὰ σκιᾶς μειδιάματος.

— Ἄ! εἶπεν, ἂν ἠδυνάμην νὰ ἐλπίσω ὅτι μίαν ἡμέραν, — ὅσον μακρὰν καὶ ἂν ᾔηναι, — θὰ σὲ ἴδω προσευχόμενον ἐκεῖ!

Ὁ δὲ Ραοῦλ ἐμειδίασε καὶ αὐτός.

— Δὲν θέλεις νὰ σὲ ἀπατήσω, αἶ; . . . Δὲν τὸ πιστεύω. Εἶμαι τόσον μακρὰν τῆς πίστεως! . . . Καὶ ὅμως μοὶ φαίνεται ὅτι ἂν ποτε κατορθωθῆ νὰ πλησιάσω πρὸς αὐτὴν, . . . ἐδῶ μόνον θὰ κατορθωθῆ, — εἰς τὴν ἀγαπητὴν αὐτὴν ἐκκλησίαν, . . . πλησίον τοῦ σεβασμίου τούτου ἱσρέως . . . καὶ πλησίον σου!

Ἐκεῖνη δὲ παρετήρησεν αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτί· ἔπειτα προῦχώρησε πρὸς τὸ ἱερόν, ἐγονάτισεν εἰς τὰς βαθμίδας αὐτοῦ καὶ ἤρξατο νὰ προσεύχηται ἐνθέρμως, τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς χεῖρας ἔχουσα. Ὁ δὲ Ραοῦλ, ὄρθιος καὶ ἀκίνητος ἐρειδόμενος εἰς τὸ σανίδωμα τοῦ ἀδύτου, παρετήρησεν ἐπὶ μικρὸν τὴν γονυπετοῦσαν νεάνιδα, καὶ παρασσομένων τῶν χαρακτήρων τοῦ προσώπου αὐτοῦ ὑπὸ αἰφνιδίας συγκινή-

σεως, ἔδειξε τὰ χεῖλη του καὶ ἔσυρε ταχέως τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Μετὰ δὲ τινα λεπτὰ ἡ Σιδύλλα ἠγέρθη, ἐχαίρετισε τὸν βωμόν, καὶ διελθοῦσα ἐνώπιον τοῦ Ῥαοῦλ — Ἐξαναβλεπόμεθα! εἶπε μειδιῶσα.

Ἐν ᾧ δὲ ἐξήρχετο τοῦ ἀδύτου, ἐστάθη, προσήλωσε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐσχεδιασμένης τοιχογραφίας, καὶ στραφείσα

— Εἶναι ὠραιότατον ἔργον, κύριε! εἶπεν.

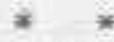
Ἐπειτα ἀπῆλθε, καὶ ὁ Ῥαοῦλ μόνον τὴν τριβὴν τῶν ἐνδυμάτων αὐτῆς συρομένων ἐπὶ τῶν πλακῶν ἤκουσε. Σ. (Ἔπεται συνέχεια).

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 15, 1865.

Τὰ πολιτικὰ ἡρεμοῦσι μετὰ τὴν ἐπώδυνον τοκὸν τοῦ Συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας. Οἱ Σύμβουλοι ὠρκίσθησαν καὶ τῆς μισθοδοσίας αὐτῶν ἐγένετο ἔναρξις. Λέγεται δὲ ὅτι παραιτοῦνται οἱ Κ. Ζαμπέλιος καὶ Ζερβός.

Τὸ Ταχυδρομεῖον ἐληστεύθη κατὰ τὴν Ἀχαΐαν. — Ἡ ἐν Ἀττικῇ ληστρική συμμορία ἐμφωλεύει ἐτι ἐν αὐτῇ. — Καὶ κατὰ τὰ ἄλλα δὲ μέρη οὐδ' ἤλαττώθη δυστυχῶς. — Ὁ Φάρος τῆς Ὀθρίας προλέγει μεγάλα κακὰ εἰς τὴν Φθιώτιδα ἂν δὲν ληφθῶσι μέτρα δραστηριώτερα.

Ὁ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργὸς ἀπῆλθεν εἰς ἐπίσκεψιν τῆς Ἑπτανήσου.

Βεβαιοῦται ὅτι τὰ ἐν Ἰδρᾷ κόμματα συμφρονήσαντα προτείνουσι βουλευτὰς τὸν Κ. Ἀθην. Α. Μικούλην, ἄλλοτε πρωθυπουργόν, καὶ τὸν Κ. Δημ. Βούλγαρην. Τρίτος δὲ θέλει εἶναι ἄλλος τις τῶν προκρίτων.

ΑΓΓΕΛΙΑ

Περὶ ἐκδόσεως διαφόρων ποτημάτων.

Κατὰ τὸ δεκαπενταετὸς διάστημα καθ' ὃ ἐκδίδεται ἡ ΠΑΝΔΩΡΑ, ἐδημοσιεύθησαν δι' αὐτῆς ἔργα τοσαύτην ἔχοντα ὁμολογουμένως τὴν χρησιμότητα, ὥστε πολλοὶ πολλὰκις παρέστησαν τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκδοθῶσιν ἀδιάκοπα καὶ ἐν ἰδιαιτέρῳ βιβλίῳ, ἕπως εὐκολώτερον καρπῶνται τὴν ὠφέλειαν οἱ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως καὶ τῆς μελέτης ζητοῦντες αὐτήν. Ἴνα δὲ ἐνθαρρύνωσιν ἡμᾶς εἰς τὸ ἐπιχείρημα, ἐπεκαλέσθησαν τὸ παράδειγμα τῆς περρωτισμένης Εὐρώπης, ἔπου χάριν μείζονος καὶ διαρκεστέρως ὠφελείας, αἱ εἰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ συγγράμματα διακεκομμένως καταχωριζόμεναι πραγματεῖαι ἀνατυποῦνται ἀδιάκοποι καὶ συνεχεῖς.

Καὶ δύσκολον μὲν δὲν ἦτο νὰ ἐννοήσωμεν τὸ κοινωφελές